

ryge en cigar, fordi den mindste udsivning af cyanbrinte mærkes straks af rygeren ved en meget hæsleg smag fra cigaren. Når det sker, må begge forlade lokalet efter at have slået et par vinduer ud, men det må ske hurtigt, for ellers kommer man ikke ud. Hvis en 7—8 mennesker pludseligt kommer ind i et sådant laboratorium, må man gøre sig klart, at operationen *ikke* kan afbrydes, før alt cyankaliumet er sønderdelt, og bliver assistenten distraheret af uforstående spørgsmål, kan der ske en skrækkelig ulykke.

Nu ved jeg meget vel, at når vi fagmænd fortæller politikerne sådan noget, vil reaktionen næsten altid være tvivl om, at det er så slemt. Man tror altid, vi overdriver. Jeg vil da gerne i alles interesse bede ministeren prøve at forstå, at ikke *et* ord af, hvad jeg har skrevet her, er overdivelse. Det vil faktisk være uforsvarligt at lade en sådan samling på 7—8 mennesker komme ind i lokaler, hvor de nævnte reaktioner foregår.

Man kan så svare, at jeg eller den af mine ledende assistenter, som er tilstede, kan sige til de herrer, at i de lokaler kan de ikke komme ind, men dette vil uvægerligt medføre mistanke hos ivrige dyrebekytmere om, at der netop her skjules en art særlig djævelskab.

Ministeren kan også komme ud for lignende forhold på afdelinger, der arbejder med eksperimentel patologi. Det er en regel hos os, at denne afdeling er lukket, og at man aldrig giver hverandre hånden dør. Man kan ikke have 7—8 mand ind i en sådan afdeling, når der foregår podninger på substrater eller dyr, *dels fordi man får alle slags bakterier slæbt med ind i luften, og dels fordi mange dyrepodninger foregår med så højvirulente kulturer*, at det er *livsfarligt*, hvis en assistent, der bliver pludseligt forstyrret, stikker sig på injektionsnålen eller bliver bidt af et inficeret dyr.

Endelig kan jeg nævne et mere fredeligt eksempel: når vi har respirationsforsøg med malkende køer til måling af deres stofskifte, er den pågældende afdeling spærret for besøg, fordi en samling mennesker, der stiller sig op og kigger ind i kamret, uvægerligt vil gøre dyret nervøst og uroligt og derved kunne afstedkomme så store svingninger i iltforbrug og kulsyreudskillelse, at jeg må gøre i hvert fald 14 dage af forsoget om. Det er naturligvis ingen ulykke, men kan dog næppe anses for en rimelig konsekvens af kontrollkommissionens besøg. Den er jo dog ikke nedsat for at forstyrre og ødelægge vore arbejder på de store institutter.

Under henvisning til disse argumenter vil jeg indstændigt henstille til ministeren ikke at lade dette *uannmeldte* besøg indgå i loven. Det vil tvinge enhver samvittighedsfuld leder til at sætte sig bestemt imod, at disse herrer får adgang til lokaler, hvor sådanne operationer foregår som anført ovenfor, og så er vi ikke et skridt længere med hensyn til at skabe ro om sagen. Tværtimod vil mistænkeliggørelsen vokse yderligere, fordi enhver dyreværnsfanatiker vil mene, at vi netop skjuler særlig afskyelige plagerier i disse lokaler. Man løser ikke et spørgsmål ved den slags foranstaltninger, men kun ved at rigsdag og regering een gang for alle fastslår, at der ingen rimelighed er i på forhånd at betragte danske biologer som potentielle forbrydere, som må være under en mere indgående kontrol, end man etablerer i nogen som helst almindelig straffelovgivning. Det bør være nok, at vi er ansvarlige overfor loven som andre mennesker i vort samfund. At etablere en ekstra kontrol overfor os med det formål at forhindre strafbare lovovertrædelser er at stille os udenfor samfundet som en særlig kaste med højt forbryderisk potential, hvilket ikke kan synes rimeligt.

Deres ærbødige

Holger Møllgaard,
professor, dr. med. h. c.